

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **V. T. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-21389-41/ZR-2022 ze dne 29. 2. 2024,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- I. Žalobě se přiznává odkladný účinek vůči rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-21389-41/ZR-2022 ze dne 29. 2. 2024.
- II. Žalobce je povinen ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 3539000824.

Odůvodnění:

1. Žalovaný zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let. Zároveň žalobci stanovil lhůtu 30 dnů k vycestování z území České republiky.
2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Tomuto návrhu soud nevyhověl unesením č. j. 35 A 8/2024-24.
3. Následně žalobce opětovně navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. Tentokrát kladl důraz na to, že mu ve Spolkové republice Německo bylo vydáno povolení k pobytu pro občana třetího státu trvale usazeného v České republice, na jehož základě je v Německu zaměstnán. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v České republice bude mít za následek zrušení povolení k pobytu vydaného v Německu. Tím žalobce přijde o pobytový titul v Německu i možnost obživy.
4. Dále pak žalobce rozvedl důvody rodinného a soukromého života, které tvrdil již v předchozím návrhu na přiznání odkladného účinku. Bez přiznání odkladného účinku by podle žalobce měl případný úspěch žaloby ryze formální význam. Vycestováním z České

republiky by mu vznikla neúměrná újma, kterou spatřoval v zásahu do svého soukromého a rodinného života, ale rovněž i do života jeho manželky a jejich nezletilých dětí (5 a 12 let), kteří v České republice mají platná povolení k pobytu. Vycestováním by došlo k jejich odloučení, což zcela jistě není v zájmu jeho dětí, pro které je důležité, aby mohly žít v kompletní rodině. Žalobce byl s dětmi v kontaktu i po dobu výkonu svého trestu. Starší syn zde dochází do školy, mladší dcera by měla do školy nastoupit v září. Zejména v případě staršího syna není možné, aby na delší dobu odcestoval do Vietnamu. Závěrem žalobce vyložil, proč pro něj není právně možné obstarat si v rozumné době jiné oprávnění k pobytu na území ČR.

5. Žalovaný se k návrhu nevyjádřil.

Posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku

6. Soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) stanoví v § 73 odst. 2 dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
7. Je na žalobci, aby tvrdil a osvědčil naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro něho znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Závisí na žalobci, zda specifikuje, v čem má újma spočívat, a aby takto tvrzené skutečnosti patřičně doložil. Rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, má tvrdit a osvědčovat žalovaný (srov. usnesení KS v Praze č. j. 45 A 4/2013-29 ze dne 6. 2. 2013, č. 2852/2013 Sb. NSS).
8. Žaloba zásadně nemá odkladný účinek, což platí i pro případy, kdy v řízení nemůže vzniknout újma jiným osobám (např. tam, kde žádné jiné osoby v řízení nevystupují). Hrozící újma proto nesmí být vzhledem k poměrům žalobce bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žalobci vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Ads 99/2014-58 ze dne 1. 7. 2015, č. 3270/2015 Sb. NSS). Žalobce částečně osvědčil, že mu právní následky napadeného rozhodnutí způsobí vážné obtíže či významné poruchy v životě, pro které je třeba přiznat žalobě odkladný účinek.

Zrušení cizozemského povolení k pobytu jako následek napadeného rozhodnutí

9. Žalobce svůj návrh založil především na tvrzení o újmě v podobě zrušení povolení k pobytu vydaného ve Spolkové republice Německo.
10. V obecné rovině není důvod, pro který by *právní následky rozhodnutí* ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. měly být omezeny pouze na vnitrostátní právní následky. Účel zákona, jeho

systematika ani text to nevyžadují: pro rozhodování soudu je určující, zda žalobci hrozí újma v příčinné souvislosti s napadeným rozhodnutím, nikoliv přičitatelnost této újmy tomu kterému státu. Jestliže cizozemské právo spojuje vlastní, cizozemský právní následek s určitým rozhodnutím učiněným v České republice, jde stále o *následek*, který má *právní* povahu.

11. To je v nynější věci o to patrnější, že rozhodná česká i německá právní úprava mají svůj společný základ v čl. 14 a 22 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Lze tedy předpokládat, že tato harmonizovaná právní úprava s sebou přináší i vzájemně navazující rozhodování o souvisejících otázkách v jednotlivých členských zemích EU.
12. Pochybnost tak budí pouze to, jakým způsobem by žalobce měl osvědčit svá tvrzení o cizozemském právu a jakým způsobem by je měl posoudit soud.
13. V tomto ohledu je inspirativní ustálená judikatura Nejvyššího soudu (srov. rozsudek NS sen. zn. 29 ICdo 96/2016 ze dne 30. 12. 2019). Podle ní má justiční orgán zásadně zjišťovat obsah cizího práva jakýmkoli dostupným, spolehlivým způsobem; může si opatřit znalost cizího práva přímo sám z pramenů jemu dostupných, jsou-li dostatečně spolehlivé, zejména s ohledem na možnost změn, ke kterým v cizím právním řádu může kdykoliv dojít. Může požadovat součinnost od účastníků, jakož i požadovat od účastníka předložení osvědčení o cizím právu, vydaného příslušným orgánem cizího státu, případně si opatřit posudek příslušného znalce. Pro zjištění obsahu cizího práva přitom nestačí zjistit pouhý text právního předpisu, ale také informace o jeho výkladu (odbornou komentářovou literaturu, judikaturu apod.), pokud ze samotného textu cizího práva není jeho obsah a způsob aplikace jednoznačný. Soud je povinen pro zjištění cizího práva učinit všechna nezbytná opatření, jež jsou reálně dostupná; bude záviset na okolnostech konkrétního případu, jaké zvolí opatření z těch, které přicházejí v úvahu.
14. Co se týče samotného procesu zjištění a použití cizozemského práva, vychází Nejvyšší soud z toho, že předmětem dokazování mohou být jen skutkové poznatky. Poznatky právní předmětem dokazování pojmově být nemohou. Proto může výklad práva být předmětem vyjádření (diskuse) stran, nikoli však dokazování. Soud tak neprovádí dokazování *stricto sensu*, podle pravidel dokazování postupuje pouze obdobně (srov. např. rozsudky NS č. j. 24 Cdo 2386/2023-338 ze dne 13. 9. 2023, sp. zn. 21 Cdo 4674/2014 ze dne 17. 8. 2015).
15. Veden těmito hledisky se soud vlastním studiem seznámil s obsahem rozhodného německého práva a seznámil účastníky s tím, jak jeho obsah hodnotí. Učinil tak mimo jednání, neboť pro vyjádření procesních subjektů k *právním* otázkám rozhodným pro dílčí rozhodnutí v řízení není obecně třeba nařizovat jednání ani zachovávat zásahu ústnosti a přímosti (srov. *a contrario* čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 49 odst. 1 a § 77 odst. 1 s. ř. s.).
16. K výzvě soudu žalobce potvrdil předběžný náhled získaný vlastním studiem soudu, že povolení k pobytu mu bylo ve Spolkové republice Německo vydáno podle § 38a zákona o pobytu, výdělečné činnosti a integraci cizinců na spolkovém území (Aufenthaltsgesetz¹).

¹ Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet; ke dni rozhodnutí soudu je aktuální znění zákona dostupné na internetových stránkách Spolkového ministerstva spravedlnosti https://www.gesetze-im-internet.de/aufenthg_2004/BJNR195010004.html. Úprava § 38a, § 52

Soud konstatuje, že úprava zrušení tohoto pobytového titulu je obsažena v § 52 odst. 6 Aufenthaltsgesetz.

17. Dle marginální rubriky se tato úprava týká „Povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajících rezidenty v jiných členských státech Evropské unie“. Podle § 38a odst. 1 Aufenthaltsgesetz mimo jiné platí, že povolení k pobytu se vydá cizinci, který má právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v jiném členském státě Evropské unie, chce-li na spolkovém území pobývat déle než 90 dnů. Podle § 52 odst. 6 Aufenthaltsgesetz platí, že povolení k pobytu vydané podle § 38a tohoto zákona musí být v zásadě odňato (*soll widerrufen werden*), pokud cizinec ztratí právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v jiném členském státě Unie.
18. Tato úprava odpovídá čl. 14 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 písm. b) směrnice 2003/109/ES. Podle nich *dlouhodobě pobývajících rezident* získá právo pobytu *na území jiných členských států*, než je členský stát, který uvedené osobě přiznal právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, na období delší tři měsíců za předpokladu splnění podmínek stanovených v kapitole III směrnice. Dokud státní příslušník třetí země neobdržel právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, je *druhý (jiný) členský stát* oprávněn rozhodnout *o odnětí povolení k pobytu* mimo jiné tehdy, nejsou-li nadále plněny podmínky stanovené v člancích 14, 15 a 16 směrnice (základní z těchto podmínek je podle čl. 14 směrnice právě to, aby cizinec byl dlouhodobě pobývajícím rezidentem v prvním členském státu).
19. Stručně řečeno, německá i unijní úprava vycházejí z toho, že žalobce může získat pobytové oprávnění v Německu na základě toho, že je dlouhodobě pobývajícím rezidentem v ČR. Přejde-li o postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v ČR, může nebo mělo by mu být zrušeno i navazující pobytové oprávnění v Německu.
20. Podle Krajského soudu v Plzni je obsah této cizozemské úpravy i způsob aplikace jednoznačný. Nevyžaduje tedy nezbytně doplnění o další zdroje jejich poznání. Soud nicméně své právní závěry konfrontoval i s důvodovou zprávou k novele zavádějící úpravu § 38a a 52 odst. 6 Aufenthaltsgesetz.² Z ní je patrné přesvědčení spolkové vlády, že povolení pobytu pro dlouhodobě pobývajících rezidenty v jiných členských státech Evropské unie je základním předpokladem pro vydání pobytového titulu podle § 38a Aufenthaltsgesetz. Ztráta postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta je podle unijního práva možná jen ze závažných důvodů. Dojde-li k této ztrátě, odpadá základní předpoklad pro vydání pobytového titulu podle § 38a Aufenthaltsgesetz a není tak nadále důvod, pro který by jej cizinec měl požívat. Tento titul mu má být zásadně zrušen, s výjimkou mimořádných případů spojených s nezaviněným nesplněním podmínek pro získání statusu dlouhodobě pobývajících rezidenta přímo v Německu. Důvodová zpráva tím potvrzuje, že § 52 odst. 6 Aufenthaltsgesetz je typický veřejnoprávní „*Soll-Vorschrift*“.³ Zavádí omezené správní uvážení příslušného správního orgánu, který v obvyklých případech pobytový titul *zrušit*

odst. 6 tohoto zákona byla vložena novelou ze dne 19. srpna 2007 k provedení pobytových a azylových směrnic EU, publ. v Bundesgesetzblatt I 2007, str. 1970.

² Návrh zákona ze dne 23. 4. 2007, tisk č. 16/5065, 16. volební období, str. 181–182. Ke dni rozhodnutí soudu dostupné na internetových stránkách Spolkového sněmu <https://dip.bundestag.de/vorgang/gesetz-zur-umsetzung-aufenthalts-und-asylrechtlicher-richtlinien-der-europ%C3%A4ischen-union/9198>.

³ Srov. Maurer, H. Waldhoff, Ch. Allgemeines Verwaltungsrecht, 20. Auflage München 2020, § 7 Rn. 11–12.

musí (srov. obecně např. usnesení Spolkového správního soudu sp. zn. 9 B 28.18 ze dne 21. 2. 2019, Rn. 10).

21. Lze tedy shrnout, že stav německého práva byl v řízení dostatečným způsobem zjištěn. Se zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce v České republice spojuje německá právní úprava vlastní právní následek v podobě zrušení povolení k pobytu vydaného podle § 38a Aufenthaltsgesetz. Jde o následek, který ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. může představovat újmu žalobce.
22. Soud se tak zaměřil na to, jaké skutečnosti žalobce osvědčil o existenci pobytového oprávnění v Německu.
23. Žalobce předložil sken německy psaného pobytového průkazu vydaného dne 30. 11. 2023 úřadem zemského okresu N. a. d. W. Na tomto průkazu jsou v rubrice Anmerkungen mimo jiné vyznačeny poznámky „38a“, „Erwerbstätigkeit erlaubt“ (tj. výdělečná činnost povolena). Dále předložil dvě německy psané listiny „Meldebestätigung gemäß § 24 abs. 2 BMG“ (tj. potvrzení o přihlášení podle § 24 spolkového zákona o přihlašování obyvatel); podle obsahu těchto listin je byl žalobce v březnu a červnu 2024 hlášen k pobytu na dvou různých adresách spadajících pod obec R. Dále předložil sken německy psané listiny ze dne 24. 4. 2024 „Stempelkarte Schmälzle Fleischwaren GmbH Guttenbergstr. 20 Pfullingen“; podle obsahu této listiny jde o výpis odpracované doby žalobce. Tomu pak odpovídají dvě německy psané výplatní pásky a sken první strany pracovní smlouvy, z níž je zřejmé, že žalobce se zavazuje pracovat pro zaměstnavatele Schmälzle Fleischwaren GmbH od 1. 3. 2024, předmětem činnosti je balení zboží v Tubinkách, Rommelsbachu a Pfullingenu.
24. Těmito podklady žalobce osvědčil, že mu v Německu byl vydáno povolení k pobytu podle § 38a Aufenthaltsgesetz, jehož fakticky využívá k aktuálnímu výkonu výdělečné činnosti v Bádensku-Württembersku.
25. Na základě toho, soud zvážil, zda lze zrušení tohoto povolení k pobytu považovat za nebagatelní újmu, která by výjimečně odůvodňovala neuplatnění základního pravidla, že žaloba nemá odkladný účinek. Dospěl k závěru, že tyto důvody dány nejsou.
26. Soud setrvale vychází z toho, že absence povolení k pobytu, nemožnost vykonávat výdělečnou činnost aj. jsou obvyklými, typovými následky rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Samo o sobě to nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku, protože to nepředstavuje výjimečný případ újmy vymykající se z obecného režimu, se kterým zákon odkladný účinek nespojuje.
27. Oproti množině obvyklých cizineckých věcí projednávaných před Krajským soudem v Plzni je nynější případ skutkově netypický v tom, že újma žalobce se neprojevuje pouze na území ČR. Působí tak, že žalobce nutně musí ztratit povolení k pobytu a možnost vykonávat výdělečnou činnost v Německu. To z něj však nečiní výjimečný případ po *právní* stránce.
28. Z úpravy čl. 22 odst. 1 písm. b) směrnice 2003/109/ES je zřejmé, že zrušení navazujícího povolení k pobytu v jiném členském státu je možným právním následkem toho, že cizinci byl odňat status dlouhodobě pobývajícího rezidenta v ČR. Při vědomí této unijní úpravy vnitrostátní zákonodárce neučinil výjimku pro případy cizinců s trvalým pobytem v ČR

a zároveň navazujícím pobytem v jiném členském státu EU. Uplatní se tedy základní pravidlo, že žaloba nemá odkladný účinek.

29. Soud z toho dovozuje, že případy zahrnující také povolení k pobytu v jiném členském státu EU je třeba posuzovat obdobně jako případy s povolením vydaným jen v ČR. Ztráta povolení k pobytu a ztráta možnosti vykonávat výdělečnou činnost v jiném členském státu, původně založených na čl. 14 odst. 1 směrnice 2003/109/ES, jsou opět jen typovými následky napadeného rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Samy po sobě nemohou být důvodem pro přiznání odkladného účinku.
30. Přiznání odkladného účinku žalobě se tak i v obdobných případech musí zakládat na mimořádných okolnostech konkrétního případu žalobce, nikoliv jen na tom, že mu bude zrušen pobytový titul v jiném členském státu EU.

Vycestování jako následek napadeného rozhodnutí

31. V rozsudku č. j. 8 Azs 303/2019-49 ze dne 27. 10. 2021, č. 4281/2022 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovedl, že *stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „nucené vycestování“*. Výjezdní příkaz totiž opravňuje cizince přechodně pobývat na území České republiky po stanovenou dobu, přičemž tento pobyt má směřovat zejména k provedení neodkladných záležitostí a případnému následnému vycestování. *Stanovení lhůty k opuštění území státu tak podle Nejvyššího správního soudu není přímým zásahem do práv rodiče a jeho dětí spočívajícím v jeho (jejich) nuceném vycestování z území České republiky. Z takového rozhodnutí lze „pouze“ dovodit, že pokud cizinec ve stanovené době nevycestuje a zároveň si svůj pobytový režim neupraví jinak, bude na území České republiky pobývat nelegálně. Tento právní náhled potvrdil i v rozsudku č. j. 7 Azs 269/2022-27 ze dne 8. 10. 2022.*
32. Soud si je vědom toho, že tyto závěry Nejvyššího správního soudu se týkaly stanovení lhůty podle § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ten je však formulován prakticky stejně jako v nynější věci uplatněný § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
33. V tomto ohledu není určující, o jaký pobytový titul jde a jaké otázky podle hmotného práva jsou rozhodné (zda jde např. o cizince–občana třetí země, nebo cizince–rodinného příslušníka občana EU). Určující jsou typové účinky napadeného rozhodnutí. Jestliže stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „nucené vycestování“ ve věcech ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, stěží lze tyto právní účinky posoudit zcela opačně v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. V obou případech jsou obsah (výroku) rozhodnutí i související právní povinnost cizince normovány shodně.
34. Možnost aplikace tohoto právního názoru na rozhodnutí o *předběžné úpravě poměrů* Nejvyšší správní soud nikde nevyloučil (ve věci sp. zn. 8 Azs 303/2019 sice přiznal odkladný účinek, jaké účinky má napadené rozhodnutí však výslovně neřešil). Obdobně tak zde platí výše uvedené: při posouzení otázek hmotného práva dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „nucené vycestování“.

Stěžít lze tvrdit, že procesní účinek tohoto správního rozhodnutí je odlišný a „nucené vycestování“ představuje.

35. Ve světle výše uvedeného názoru rozsudku č. j. 8 Azs 303/2019-49 soud zaměřil svou pozornost na to, zda je žalobcem tvrzené vycestování v příčinné souvislosti s výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí Dospěl k závěru, že příčinná souvislost není dána bez dalšího.
36. Rozsudek č. j. 8 Azs 303/2019-49 jednoznačně uvádí, že vycestování není následkem rozhodnutí o zrušení pobytového titulu. K vycestování je tak žalobce nucen až poté, co k nynějšímu rozhodnutí přistoupí další okolnosti – zejména, že si svůj pobytový režim neupraví jinak (srov. např. usnesení NSS č. j. 5 As 73/2011-100 ze dne 18. 8. 2011). Jinými slovy, zrušení pobytového titulu je potřebnou, ale ne dostačující příčinou nuceného vycestování; do řetězce událostí nezbytně musí přistoupit i události další. Z povahy věci pak napadené rozhodnutí samo o sobě nepůsobí žalobci aktuální újmu na rodinném a soukromém životu. Jestliže jeho bezprostředním následkem není vycestování žalobce, nemůže toto absentující vycestování způsobit rozdělení rodiny.
37. Důraz na *případnou* hrozbu vyhoštěním pak je pro posouzení věci zcela bez významu. Již samotné vycestování totiž představuje relevantní újmu, není třeba aby přistoupilo vyhoštění. To je navíc za současného stavu hypotetické, nikoliv reálné. Teprve pokud by žalobce osvědčil, že je právně nucen (povinen) opustit území státu a zároveň není schopen si upravit pobyt na území jinak, bylo by možné uvažovat o hrozbě sankce pro porušení této povinnosti.
38. V souzeném případě tak žalobce nad rámec existence napadeného rozhodnutí měl osvědčit i další okolnosti, které by vypovídaly o existenci nepřerušného řetězce mezi zrušením pobytového titulu a (aktuálním) donucením k vycestování.
39. S ohledem na konkrétní okolnosti případu žalobce, jak je popsal na str. 4 svého opakovaného návrhu na přiznání odkladného účinku, lze akceptovat jako osvědčené tvrzení, že žalobce není aktuálně schopen si na území ČR zajistit nějaké pobytové oprávnění. K jeho zajištění by musel vycestovat, přičemž návrat je nejistý. V tomto ohledu tedy žalobci hrozí újma vycestování a souvisejícího zásahu do rodinného života v nepřerušené příčinné souvislosti s právními následky napadeného rozhodnutí.
40. Oproti tomu žalovaný netvrdil, a tedy ani neosvědčil rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám

Závěr

41. Z výše uvedených důvodů soud žalobě odkladný účinek přiznal (§ 73 odst. 2 s. ř. s.).
42. Soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví činí 1 000 Kč (položka 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (srov. usnesení NSS č. j. 1 As 27/2012-32 ze dne 29. 2. 2012, č. j. 8 Azs 211/2022-46 ze dne 24. 11. 2022).

43. Proto soud uložil žalobci povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku. Podle § 4 odst. 1 písm. h) *per analogiam* zákona o soudních poplatcích je žalobce povinen zaplatit poplatek ve stanovené lhůtě na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 3539000824.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [104 odst. 2, 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 30. července 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce